

KAKO JE LOTA VRATILA LEVU VJERU U LJUDE

Jednom davno, dok se još mnogim čudesima na kugli zemaljskoj ne znaše ni imena ni znamenja, živješe čovjek po imenu Lev. Vječito namrgođenu mladiću samoća bijaše najdraža. Lev stoga sagradi sebi nastambu iza deset brda, iza deset gora i još toliko putova, šumaraka i zaseoka – da ga baš nitko, sve i da mu sine ideja, ne može pronaći.

U isto vrijeme, na drugome kraju svijeta, u daleku, predaleku carstvu iza sedam mora i sedam gora živješe bajna djeva. Bijaše tako lijepa da se to u priči ne može niti ispričati niti riječima izreći. Mnogo jutara osvanulo, umivalo se treperavom rosom, oblačilo se u oblake, zapinjalo za zvijezde, a lijepa djevojka razmišljaše o tome čega sve na svijetu ima. Pojavi se odjednom iz vedra neba orao raskošnih krila i velebnoga stasa. Ponavljaše orao: „Bježi, bježi, samoća mi leži!” Na te riječi djevino srce poskoči i silna se želja u njoj probudi da je orao vodi i da sazna kome to samoća godi! Ugledavši orla, djeva poviče orlu da se spusti i da joj reče što ga toliko muči. Orao se spusti i na prozor njezine kule sleti. „O, orle moj, što li se dogodilo?” upita djeva. Orao uzdahnu te veli: „Jao, djevo, u dalekoj šumi samoća vrebja. Tišina se tamo rasprostrla. No usred šume koliba je jednoga mladića. Ne znam kako on izdrži tu tišinu i samoću.” Bajna djeva malo razmisli te zatim orla za uslugu zamoli: „O, velebni orle, molim te, odvedi me do onoga kome samoća godi. Htjela bih znati kako on živi u toj samoći.” Veli djevi orao: „Hrabro od Vas, djevo, no zašto imate takvu želju upoznati mladića?” „Mene u svijetu jako zabrinjava što ljudi u samoći bdiju usprkos mnoštvu duša u svijetu”, snuždeno rekne djeva. Orao se odmah pribere i odgovori: „Vaše riječi moje su zapovijedi. Velika mi je čast tako obzirnoj i prekrasnoj djevi služiti.” I tako orao i djeva pođoše na put u nepoznato.

Putovaše oni sedam dana i sedam noći, kroz grmlje i trnje po silnoj hladnoći, pitajući se kada će do kolibe doći. I tako osmoga jutra ugleda djeva nešto u šumi. Bijaše to koliba, jako stara i na prvi pogled jako mala. No kada se djeva približila da izoštri vid, shvatila je da je to bio samo privid. Koliba se prostiraše kroz tri drvoreda, a ispred nje stajaše mladić namrgođena pogleda. Mladić krenu prema neželjenim gostima te glasno izusti: „Tko ste vi i zašto ste došli da me remetite u mojoj samoći?” Na to djeva odgovori: „Ja sam djeva Lota i došla sam iz dalekoga kraljevstva da vidim zašto ste se umorili od života. Koliko vidim, Vi ste čovjek mlad, kakav vam se to dogodio jad da život provodite sâm?” Namrgođeno i iznenađeno Lev objasni: „Zbog zlih ljudi na ovome svijetu ja izgubih sve što mi je nekoć značilo.” „Zaista mi je žao”, tužno će Lota. „No, čovjek kroz život ne bi trebao kročiti sam, društvo bi mu trebala biti najvažnija stvar. Dopustite mi da ostanem, da Vam društvo pravim, da zaboravite na samoću i da Vam smisao životu vratim.” „Zašto da Vam vjerujem i kako ću znati da Vi niste jedna od njih, jedna od zlih ljudi? Vjerovao sam nekoć ljudima lako i naučio važnu pouku tako”, oholo odgovori on djevi, „Odlazite odavde prije negoli se spusti mrak, dugačak put čeka Vas nazad.

Požurite da Vas ne zahvati noćni mir, čudne stvari događaju se tada.” „Čekajte!” uzvikne djeva prije nego što Lev zalupi svoja stara drvena vrata. “Što da čekam?” mrko odvrati Lev. “Što ako Vam mogu dokazati da nisam zla, biste li mi onda vjerovali?” Lev zastade na trenutak i zagleda se u daljinu: “Imate 24 sata. Ako mi dokažete da niste zli, imate moje povjerenje.”

Stoga Lota odluči dokazati Levu da nije zla. Pogleda oko sebe i sve što vidje bila je samo velika pustoš, divljina. Čula je povremeni krik zvijeri koji ledi krv. „I kako da ja sad u ovoj okrutnoj divljini dokažem Levu da nisam zla, kako da zadobijem njegovo povjerenje?” pomisli Lota. Dugo je hodala prikrivajući lice, boreći se s granama koje su mrsile njezinu kosu, štiteći ga od

ozljeda kako bi na kraju od umora pala na tlo prekriveno lišćem i utonula u duboki san. Čitavu noć Lota provede pod zvjezdanim nebom, izgubljena u šumi. Provela bi ih zasigurno i više da Lev idući dan ne nabasa na nju dok je prikupljao drva za ogrjev. Sažali se Lev nad nesretnom djevom pa joj odluči pomoći. Probudi je laganim trzajem te ogrnu svojim kaputom. Primijeti Lev kako Lota drži nešto u ruci te je stane promatrati. Sada već budna, Lota ugleda Leva i osmjehnu mu se. On nakratko skrenu pogled na njezin osmijeh, a zatim nastavi promatrati predmet u njezinoj ruci. Ona primijeti njegovu znatiželju te joj pade na pamet što joj je činiti da mu dokaže svoju dobru ćud.

„Što je to?” začuđeno upita Lev. Predmet koji je djeva držala u ruci Levu bijaše uistinu nepoznat. U životu se susreo s koječime, ali sada je prvi put ugledao takvo što. „To je knjiga!” uzvikne Lota. Bijaše to jedno od mnogih Lotinih djela koja je iz ljubavi pisala svojom rukom. Međutim, Levu i dalje nije bilo jasno što se nalazilo u djevinim rukama. “Dopustite da Vam pokažem”, ustane Lota i zakorači prema uzbuđenom mladiću. Lev se osmjehnu prvi put u svome životu otkad se maknuo od ljudi. Lota zamijeti Levov smijeh i nastavi listati knjigu. Knjiga bijaše ispunjena slikama i riječima. Lev, međutim, ne znaše čitati te zamoli djevu da mu pročita knjigu. “Pročitaj mi tu knjigu, molim te!” izusti pokorno i uzbuđeno znatiželjni Lev. Lota vrati knjigu na prvu stranu i poče čitati. Nakon nekoliko stranica Lev ushitreno reče: „Stani!” – na što se Lota malo preplašila i začudila. „U čemu je problem?” upita Lota. Na to joj Lev, kojem su se osjećaji u glavi miješali poput guste juhe, reče: „Ovo je priča koju mi je moja majka čitala dok sam bio malo dijete. Znam ovu priču!” Lota se osmjehne i reče: “Vidiš, upravo to je ljepota knjige, obogaćuje te i prisjeća na neke lijepe trenutke. Primjerice, ti si se sjetio svoje majke, a sada zamisli koliko još lijepih stvari možeš zamisliti, naučiti i sjetiti se pomoću knjige.”

Osjećaj nostalgije pogodi Leva. Sjećanja mu kroz glavu jurila brzinom svjetlosti, ona dobra i ona loša. Najednom – Lev se sjeti nečega što ga je veoma u prošlosti bilo pogodilo te se dâ u trk što dalje od Lote. Prisjeti se, naime, Lev očajnoga i strašnoga dana kada ga je majka napustila. To sjećanje ponovno izazove u njemu strah i nemoć te potrebu da to izbacila iz sebe. Lev krene trčati, sve brže i brže. Sva bol i patnja koju je osjećao davaše snagu njegovim nogama. Odjednom nađe se daleko od svih, daleko u posve novoj i nepoznatoj sredini.

Mogao je osjetiti vlastiti dah na obrazu. Srce mu ubrzano tuklo, dlanovi se znojili. Niz obraze mu krenu potok. Sâm, izgubljen u vlastitome očaju, stajaše pred ponorom. Gledajući u ponor vrtješe u glavi raznolike misli, prisjeti se samoće, boli i ljutnje na cijeli svijet koji ga je ostavio i okrenuo mu leđa. Baš poput njegove majke taj mu svijet nije pružio priliku, ostavio ga je samoga, ni ne osvrćući se, a sada je pred njim stajala ona, pružila mu je ruku pred ponorom. Ugleda u mislima njeno predivno lice i iskren osmijeh, prizor koji mu je otvorio prozor u neki novi svijet. Sanjareći o njezinim kestenjasto smeđim očima, vidje njezinu iskrenu dobrotu te da ga nema namjere napustiti. Prisjeti se koliku je bol osjećao, koliku je suza prolio i koliko vremena proveo nadajući se da će mu se majka vratiti i da će se tako ona osjećati ako je on sada napusti. Zaključa da takvo zlo ne želi niti najvećem neprijatelju, a pogotovo ne njoj. Iz istih se stopa vrati k Loti i oprezno joj priđe.

Dršćući, vrlo polako, prihvatio je njezinu ruku. Na trenutak kao da je svijet stao. Njezina toplina obuže njegovo srce. Prvi put nakon dugo vremena osjeti se voljenim. Duboko ukorijenjeni strah poče blijediti. Držeći Leva za ruku djeva ga otprati nazad do kolibe. Naime, već je bilo vrijeme ručka, a Lev i Lota potpuno su izgubili osjećaj za vrijeme. Lev pripremi obrok i oboje sjedoše nasuprot jedno drugome na malom drvenom stolu u sredini kolibe. U tišini su jeli pripremljeni obrok, pogledavajući se kao da nešto traže. U jednom trenutku međusobnoga pogleda zablistашe im sjajne oči. Probudi se osjećaj sigurnosti i ljubavi u usamljenom mladiću. Lota je stekla

Levovo povjerenje, a on je osjetio njezinu ljubaznost i brižnost, zbog čega mu se nakon drugo vremena srce ispuni neopisivom radošću. Ta radost u Levu traje i on poželi zauvijek se tako osjećati. Zauvijek. No onda ga Lota upita: „Misliš li se ikada vratiti među ljude?”

Tišina.

One radosti u Levu nestade, ali onda se zapita – je li njegova čežnja za zajedničkim životom s Lotom dovoljna? Jer razlog njegove samoće bili su ljudi koje je onda napustio. Ima li tu nešto više? „Ja to ne mogu”, prošapće Lev. Nakon ovoga tišina je potrajala mnogo dulje.

Svaki od sljedećih dana provedoše u tišini i razmišljanju. Lev razmišljaše ima li on dovoljno snage za ponovni susret s ljudima nakon bezdana razočaranja koji ga je skoro progutao kada ga majka bijaše napustila. Lotu pak samo jedna misao moriše – kako pokazati Levu pravu boju ovoga svijeta? Shrvana tugom što Lev nikada nije doživio sreće i ljubavi te zajedništva, odluči mu pokazati ljepotu života s ostalim ljudima. Jednoga ranog jutra, dok su ptice tiho cvrkutale, a čarobna tamna drveća njihala se na orkanskom vjetru, Lota se probudila s velikim smiješkom na svojem licu. Iskoči iz kreveta i veselo dotrči do Leva. Samo par trenutaka kasnije pred oči joj je došao žalostan prizor. Njeno krasno lice se smrači, a njenog smiješka nestade. Lev je sjedeći pored sićušnoga prozora drvene kolibe jaukao. Djeva zabrinuto sjedne pored njega i upita: „Mladiću moj, što je bilo, zašto se tako žalostiš?” Bilo joj je veoma teško vidjeti ga ovakvoga. Lev pokuša odgovoriti, no suze ga obuzmu. Nikada nije osjećao ono što osjeća pored Lote. Nikada ne bijaše zadovoljniji, ispunjeniji i uistinu sretniji nego sad, s Lotom. Ne znajući objasniti Loti što ga muči, približi joj se i poljubi je u njene usne crvene poput ruža. Toplina zahvati Lotino srce. Znala je da ga nikada neće napustiti. Dok gledaše duboku tugu u njegovim očima, shvati da zapravo gleda strah. Strah od gubitka, strah od samoće i odluči pomoći mu da ga pobijedi. Uze ga za ruku.

I tako Lota povede Leva za ruku uskim puteljkom koji Lev ne vidješe ranije. Putovaše oni sedam dana i sedam noći i stigoše pred zoru na najvišu goru. Izađe sunce i vidje Lev s vrha gore stotine polja, stotine putova, stotine koliba i stotine šumaraka. Shvati Lev da jedno polje, put, koliba i šumarak ne bi bili toliko sjajni bez drugih devedeset i devet polja, putova, koliba i šumaraka uz njih te da je jednome čovjeku najveća vrijednost drugi čovjek koji će biti uvijek uz njega.

Vratiše se Lev i Lota u kolibu, osnovaše obitelj i živješe sretno do kraja života.